

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/32/2023
Identifikačné číslo spisu:	8120210836
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8120210836.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava, Pribinova 19, IČO: 00 151 700, proti žalovanej C. Ž., narodenej XX. O. XXXX, E., E. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, Košice, Mlynská 28, o zaplatenie sumy 6.336,71 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/54/2020, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 24. augusta 2022 č. k. 7Co/40/2022-162, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 24. augusta 2022 č. k. 7Co/40/2022-162 o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol v poradí prvým uznesením z 10. augusta 2021 č. k. 15C/54/2020-102 tak, že odpor voči platobnému rozkazu zo 7. októbra 2020 č. k. 15C/54/2020-55 odmietol. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) v poradí prvým uznesením z 31. januára 2022 č. k. 7Co/1/2022-129 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu, že súd prvej inštancie o návrhu žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu nerozhodol.

1.1. Okresný súd Prešov v poradí druhým uznesením zo 17. mája 2022, č. k. 15C/54/2020-135 odmietol odpor voči platobnému rozkazu zo 7. októbra 2020 č. k. 15C/54/2020-55 a uznesením z 28. marca 2022 č. k. 15C/54/2020-133 žiadosť žalovanej o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu zamietol. Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že dňa 7. októbra 2020 bol vydaný platobný rozkaz č. k. 15C/54/2020-55, ktorý bol doručený žalovanej dňa 14. októbra 2020. Dňa 12. novembra 2020 žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu doručila súdu odpor proti platobnému rozkazu. Súd vo svojom odôvodnení uviedol, že spočítanie procesnej lehoty na podanie odporu na obdobie od doručenia platobného rozkazu žalovanej dňa 14. októbra 2020 do podania odporu dňa 12. novembra 2020 sa nevzťahuje, nakoľko lehota na podanie odporu uplynula dňa 30. októbra

2020, teda 8 dní skôr ako bola žalovaná pozitívne testovaná na ochorenie COVID-19 dňa 7. novembra 2020. Žalovaná pritom ničím nepreukázala, aby bola povinná zotrvať v domácej izolácii už predtým ako bola pozitívne testovaná. S prihladením na uvedené súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 267 ods. 2 písm. a) zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) odpor žalovanej ako podaný oneskorene odmietol.

1.2. Proti uzneseniu zo 17. mája 2022, č. k. 15C/54/2020-135 podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Ako dôvod uviedla, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem toho konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V období doručenia platobného rozkazu žalovanej bol jednotlivými zákonnými ustanoveniami, opatreniami a rôznymi usmerneniami obmedzovaný voľný pohyb osôb bez ohľadu na potvrdenie týchto obmedzení u jednotlivých osôb určitými dokladmi. Vo vtedajšej nepriaznivej pandemickej situácii bolo podstatným spôsobom zasahované do uplatňovania základných práv a slobôd osôb z dôvodu možného ohrozenia verejného zdravia, čo bolo navyše umocňované značnou neprehľadnosťou celkovej situácie v štáte a rozsahom jednotlivých práv a povinností jednotlivcov, ako aj možnými represívnymi postihmi osôb, ktoré prípadné protiepidemické opatrenia nedodržia. Za tejto situácie, ak štát vyžaduje na jednej strane rešpektovanie takýchto opatrení, a to často neprehľadných, navyše pod hrozbou možnej represie, musí na druhej strane prijať aj možné dôsledky a túto mimoriadnosť situácie zohľadniť aj v takomto prípade, keď osoba zmešká riadne uplatnenie svojich práv. Za týchto okolností by nebolo spravodlivé, aby súd neprihliadol na žalovanou tvrdené skutočnosti.

1.3. Žalovaná v období konca lehoty stanovenej na podanie odporu voči platobnému rozkazu musela zotrvať v domácej izolácii počas 10 dní v zmysle bodu 7. Usmernenia hlavného hygienika Slovenskej republiky č. OE/791/108782/2020 zo dňa 8. septembra 2020. Podľa bodu 7. tohto Usmernenia osoba v úzkom kontakte bola okrem iného počas obdobia 10 dní od ostatnej expozície prípadu COVID-19 povinná dodržiavať izoláciu v domácom prostredí alebo v inom vhodnom ubytovaní, opatrenia zamerané na obmedzenie fyzického kontaktu a cestovania, vrátane neprijímania cudzej osoby v obydlí, resp. v objekte určenom na izoláciu v domácom prostredí. Podľa uvedeného Usmernenia bola teda žalovaná povinná dodržať izoláciu v domácom prostredí bez ohľadu na to, či mala doklad o pozitívite na ochorenie COVID-19 alebo nie, resp. bez ohľadu na existenciu iného dokladu, ktorý by túto skutočnosť preukazoval. V tom čase nevyhnutnosť a povinnosť osoby zotrvať v izolácii v domácom prostredí nepotvrdzoval žiaden orgán ani iná právnická či fyzická osoba. V prípade porušenia tejto povinnosti by sa však žalovaná vystavila možnému represívnemu postihu. Vzhľadom na tento objektívne daný stav v tej dobe, nebolo možné od žalobkyne spätne požadovať predloženie dôkazu, ktorý objektívne neexistoval a nebolo ho možné ani objektívne v danom čase získať.

2. Krajský súd v Prešove v poradí druhým uznesením z 24. augusta 2022 č. k. 7Co/40/2022-162 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 17. mája 2022 č. k. 15C/54/2020-135 a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 379, § 380, § 381 CSP, § 1, § 8, § 8 písm. a), § 9 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z. z.“) a právne tým, že platobný rozkaz Okresného súdu Prešov zo 7. októbra 2020 č. k. 15C/54/2020-55 bol žalovanej doručený dňa 14. októbra 2020. Posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu pripadol na 29. októbra 2020. Žalovaná odpor proti platobnému rozkazu podala až dňa 12. novembra 2020. Svoje rozhodnutie odôvodnil vecne tým, že odpor proti platobnému rozkazu bol podaný oneskorene, a tým nič nemení ani ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z., pretože toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až 19. januára 2021, teda po uplynutí lehoty na podanie odporu. V čase účinnosti citovaného ustanovenia už táto lehota neplynula, a preto nemohli nastať účinky uvedené v ustanovení § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., ktoré spočívali okrem iného v neuplynutí lehôt ustanovených zákonom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom stranami v konaní. Pokiaľ išlo o žiadosť žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu, o tejto bolo rozhodnuté Okresným súdom Prešov uznesením zo dňa

28. marca 2022 č. k. 15C/54/2020-133, ktorým bola žiadosť žalovanej zamietnutá. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. apríla 2022. S prihladnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP uznesenie ako vecne správne potvrdil. Zároveň v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal i náhradu trov odvolacieho konania v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 24. augusta 2022 č. k. 7Co/40/2022-162 podala žalovaná dovolanie (ďalej len „dovolateľka“), ktoré odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka vyvodzujúc dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f) CSP uviedla, že v období doručenia platobného rozkazu žalovanej bol jednotlivým zákonnými ustanoveniami, opatreniami a rôznymi usmerneniami obmedzený voľný pohyb osôb bez ohľadu na potvrdení týchto obmedzení u jednotlivých osôb určitými dokladmi. Vo vtedajšej nepriaznivej pandemickej situácii bolo podstatným spôsobom zasahované do uplatňovania základných práv a slobôd osôb z dôvodu možného ohrozenia verejného zdravia, čo bolo umocňované značnou neprehľadnosťou celkovej situácie v štáte. Žalovaná bola povinná dodržať izoláciu v domácom prostredí bez ohľadu na to, či mala doklad o pozitívite na ochorenie chovid-19 alebo nie, resp. bez ohľadu na existenciu iného dokladu, ktorý by túto skutočnosť preukazoval. V tomto čase povinnosť osoby zotrvať v izolácii v domácom prostredí nepotvrdzoval žiaden orgán ani iná právnická či fyzická osoba. Samotné prijatie odporu žalovanej by neznamenal, že žalobkyni bude znemožnené priznanie ním uplatňovaného nároku. Prijatie odporu žalovanej spôsobí vo svojich dôsledkoch len to, že uplatnený nárok bude predmetom riadneho súdneho konania. V tomto smere nie je možné hovoriť o zásahu do právnej istoty žalobkyne, ktorý by bol zjavne neprimeraným vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré žalovaná požaduje vyhovieť jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa sa k predmetnému dovolaniu vyjadrila a navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol alebo ako zjavne nedôvodné zamietol a priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením ich súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľky tvrdiacej, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

11.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a

presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

11.3. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami.

12. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že vo veci zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. V priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, a tak si odvolací súd osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa ustanovenia § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. účinného od 19. januára 2021, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembra 2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Dňa 19. januára 2021 nadobudlo účinnosť aj ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z., v súlade s ktorým ustanovenie § 8 písm. a) platí rovnako aj pre lehoty ustanovené zákonom alebo určené súdom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom účastníkmi konania a stranami v konaní; v trestnom konaní to platí len o lehote na podanie opravného prostriedku pre obvineného, jeho obhajcu, poškodeného a zúčastnenú osobu. Na tom, že odpor proti platobnému rozkazu bol podaný oneskorene, nič nemení ani ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z., pretože toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až 19. januára 2021, teda po uplynutí lehoty na podanie odporu. V čase účinnosti citovaného ustanovenia už táto lehota neplynula, a preto nemohli nastať účinky uvedené v ustanovení § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., ktoré spočívali okrem iného v neuplynutí lehôt ustanovených zákonom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom stranami v konaní. O žiadosť žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu bolo rozhodnuté Okresným súdom Prešov uznesením zo dňa 28. marca 2022 č. k. 15C/54/2020 - 133, ktorým táto žiadosť žalovanej bola zamietnutá. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. apríla 2022.

12.1. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním

predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Napriek tomu vec prejednávajúci senát obiter dictum poukazuje na to, že podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. účinného od 27. marca 2020, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premŕčaniu alebo zániku práva, podľa písm. a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynuli, podľa písm. b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončili skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Podľa § 8 účinného od 19. januára 2021, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premŕčaniu alebo zániku práva, podľa písm. a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28.02.2021 neplynú, podľa písm. b) ktoré uplynuli po 31.12.2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Spočítanie procesnej lehoty na podanie odporu na obdobie od doručenia platobného rozkazu žalovanej dňa 14. októbra 2020 do podania odporu dňa 12. novembra 2020 sa nevzťahovalo, ako aj na skutočnosť, že Okresný súd Prešov uznesením z 28. marca 2022 č. k. 15C/54/2020-133 žiadosť žalovanej o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu zo 7. októbra 2020 č. k. 15C/54/2020-55 zamietol, nakoľko žalovaná nijako nepreukázala, že by bola povinná zotrvať v domácej izolácii už pred tým, ako bola pozitívne testovaná na ochorenie COVID-19 (teda dňa 7. novembra 2020) pričom lehota na podanie odporu uplynula dňa 30. októbra 2020, čo je 8 dní skôr), ako aj s poukazom na skutočnosť, že o právnu pomoc možno advokáta požiadať aj inou formou ako osobne - emailom, telefonicky a pod., súd opodstatnene nepovažoval za spravodlivé odpustiť žalovanej zmeškanie lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu, pričom nakoľko by to neprímerane zasiahlo do právneho postavenia žalobkyne, ktorý márnym uplynutím dôležitej lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu získal exekučný titul. Odpustenie zmeškania lehoty je mimoriadnym úkonom súdu, pretože sa ním narušuje právna istota ostatných účastníkov. Ospravedlniteľné dôvody zmeškania lehoty môžu byť rozmanité vždy však s podmienkou, že ich dôsledkom bolo vylúčenie možnosti urobiť úkon. Vzhľadom k tomu, že súd zamietol žiadosť žalovanej o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu postupoval v zmysle ustanovenia podľa § 267 ods. 2 písm. a) CSP tak, že uznesením odmietol odpor, ktorý bol podaný oneskorene.

14. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.